

ZSOLTÁROSKERT

HITÉPÍTŐ FOLYÓIRAT.

Szerkesztőség és kiadóhivatal, ahová a lap szellemi részét illető közlemények és a lap előfizetési díja küldendő:

Kolozsvár, Horthy út 53. Ref. Lelkészi Hivatal
Megjelenik minden hónapban.

Felelős szerkesztő és kiadó:

BIRÓ MÓZES

Társzerkesztő:

BIRÓ MÓZESNÉ

Előfizetés egy évre 2 Pengő. Egy szám 20 fill.

A Zsoltároskert folyóiraatra előfizetési díját 72.389 számú csekkleplepon küldheti be mindenki.

A csekkleplepon küldött pénz mentes a 10 fillér kézbesítési díj fizetése alól. Kérjük szépen a 72.389 számú csekkleplepot kérni és használni a postán.

„Mert ha élünk, az Urnak élünk;
Ha meghalunk, az Urnak halunk meg.
Azért akár élünk, akár halunk, az
Úrúi vagyunk” (Róm. lev. 14. r. 8. v)

VITÉZ HORTHY ISTVÁN

Gyászba borult Magyarország István király napján. Csak néhány hónapja annak, hogy az országgyűlés vitéz nagybányái Horthy Istvánt kormányzóhelyettesessé választotta. S augusztus 20-ikán megdőbvenve értesültünk róla, hogy a népszerű kormányzóhelyettes az orosz harctéren életét vesztette.

Milyen nehéz most e nagy veszteség nyomán Jób-bal együtt tenni bizonyosságot: „Az Úr adta, az Úr vette el, áldott legyen az Urnak neve“! Hisz mindenki, aki közelebbről ismerte az ifjú kormányzóhelyettest, megtanulta becsülni és szeretni, s most megrendülve érez együtt azokkal, akik benne a legtöbbet vesztettek.

Mikor műegyetemi hallgató volt s a kormányzói család szeptember hónapot szokás szerint Gödöllőn töltötte, a kormányzó úr intézkedésére villamoson kellett megtennie naponként a fásasztó utat. Így történt, hogy egy alkalommal összekerültünk a villamosban s több, mint egy órát beszélgettünk. Nem tudom elfelejteni ezt az órát, azt a kedves, szíves, élénk felfogású ifjút, aki azóta az ország második emberévé lett. Lelki dolgokról is volt szó s bizonyára ennek volt a következménye, hogy a következő vasárnapon Horthy István és öccse megjelentek a gödöllői ref. templomban és szerényen az egyik hátsó padba ülve, résztvettek az istentiszteleten.

A gyászos esemény napját megelőző napon egyik presbiteremmel utaztam együtt s presbiterem szinte rajongó szeretettel emlékezett meg a kormányzóhelyettesről. Elmondta, hogy ő régebben a kormányzóság autósztínében volt alkalmazva s így ismételt találkozott kormányzó urunk fiaival. — Egyszer, amint a szímben foglalatostkodott, megérkezett Horthy István motorkerékpárral s így szólt hozzá: „Károly bácsi! Legyen szíves ezt a kerékpárt rendbehozni; bekapom az ebédet s egy negyedóra mulva indulni akarok vele“. — „Nem parancsolt, követelt — mondotta presbiterem —, hanem így beszélt: „Legyen szíves!“ Hogyne tettünk volna meg érte mindent!“

És ezt a férfit, aki most honvédeinkkel együtt küzdött az orosz fronton az ellenség ellen, hirtelen elszólitotta az Úr a földön élők sorából. E nagy veszteségben csak egy lehet a vigasztalásunk és azoknak a vigasztalása, akik legközelebb álltak hozzá, amit a zoltáríró hirdetett évezredekkel ezelőtt: „Az Urnak minden útja kegyelem és hűség azoknak, akik szövetségét és bizonyosságait megtartják.“ (Zsolt. 25: 10.)

Egyet azonban ne felejtünk el semmiképpen sem: ebben a gyászos tragédiában is küld üzenetet mindnyájunknak az élő Isten s csak ha ezt megszívleljük, akkor tapasztaljuk meg, hogy az Urnak valóban minden útja kegyelem és hűség. Mi ez az üzenet? „Vigyázzatok azért, mert nem tudjátok, mely órában jő el a ti Uratok!“ (Máté 24: 42.) Akármilyen magasra emelkedik is valaki itt a földön, élete Isten kezében van. Neki van hatalma őt bármikor elszólitani a mulandóság világából. Engem is, téged is elszólithat még ma, ha úgy akarja. Kész vagy-e hát arra, hogy megállj Előtte s számot adj Néki földi életedről? — Csak az kész igazán, aki elmondhatja Pál apostollal: „Nékem az élet Krisztus és a meghalás nyereség!“ (Fil. 1: 21.) Ezt a kegyelmet kérd magad és szeretteid számára az örökkévaló Istentől. Akkor ebben a vészterhes, háborús világban is zengi ajkad és szíved az ének szavait:

Nem félek senkitől,
hisz Te vigyázz reám.
Bú és a gond mind nem gyötör,
meghallgatod imám!

Ifj. dr. Szabó Aladár.

Debreceni példa.

A Szent Annáról nevezett debreceni római katolikus templom új plébánosa nem rég foglalta el állását. Istentisztelet után a református püspök küldöttséget vezetett a plébánoshoz s országos figyelmet érdemlő szavakkal köszöntötte azt a római katolikus lelkipásztort, aki a román megszállás idején résztvett Erdély küzdelmeiben, és a többi között ezeket mondta neki: „Tudjuk, hogy a református magyar gyülekezetek számára éppúgy te nevelted az elszakítás ideje alatt a magyar tanítónőket, mint ahogyan ma Bethlen Gábor ősi kollégiuma neveli a római katolikus egyház számára a katolikus tanítókat. Más körülmények között, de teljesen ugyanazon világkényszerűség alatt vajjon miért ne lehetne ennek az összefogásnak ugyanilyen példái adnunk itt is?“ Az üdvözlő beszéd és a meghatott válasz után a református püspök és a római katolikus plébános megélelte és megcsókolta egymást. A hírszolgálat feladatainak ezek megírásával már eleget is tettünk. Szeretnők azonban papírra vetni és egyúttal meg is válaszolni a debreceni hír olvasói lelkében támadó kérdéseket. Miért feltűnő hír az, hogy a keresztyén és magyar református püspök megjelenik a keresztyén és magyar római katolikus plébános beiktatásán? A debreceni példa az „egy, közös keresztyén anyaszentegyház“-ról szóló bizony-

ságtételével együtt miért esik bele és süllyed el a hitetlenség, felelőtlenység és közöny feneketlen kútjába? Miért felejtik majd el Debrecenben és az egész országban, hogy a református püspök és a római katolikus plébános megölelte és megcsókolta egymást? Miért felejtik el az első reverzális ügynél, iskolák hittanóráin, református lelkipásztorok beiktatásakor? A válaszáért tekinthetnénk kifelé is. Elsorolhatnánk a valódi és vélt sérelmek egész sorát, de így nem jutnánk előre. Befelé és felfelé kell néznünk a válaszáért. — Azért vagyunk egymástól távol, mert Jézus Krisztustól távol vagyunk. Azért hiúsul meg mindenféle kísérlet a felekezeti béke és együttműködés megteremtésére, mert mindig valami más úton és más szempontok parancsára akarjuk elérni, mint a Jézus Krisztusnak való engedelmesség útján. — Akik a felekezeti határon innen és túl megmaradnak Jézus Krisztusban és az Ő Igéjében, azok számára felejtethetetlen biztatás a debreceni példa.

Péter János.

A nóta.

Irta: Nyírő József.

— Hej, Agnis, Agnis, Huszár Agnis! Ha te nem volnál, nekem beh jó volna! — sóhajtott rá a lovak farára Laji, a szeretője. Illetőleg, ha a szeretője volna, s nem csak Laji veszne meg Ágnisért, hanem a leány is több vonzalmat mutatna a legény iránt, ez a tisztességes székely fiu nem sorvadna az üres deszkás szekéren, hanem repülne hazafelé, hogy mihamarabb lássák egymást. Így azonban minek! Azt csinálhat tőle a két ló, amit akar. Nagy kedvük nekik se volt. Ember, állat érezte abban az időben a kisebbségi sorsot, amihez hozzájárult most a legény nagy bánata is. A boldogtalan szerelem pedig nehezebb akármilyen terü-deszkánál.

De különben szép holdvilágos, szikrázó, csillagos éccaka volt. Laji felnézett rájuk, míg a szeme belekódosodott a nézésbe és a nehéz érzéstől kibődült belőle a nóta. Az, hogy: „Nem jó csillag lett volna énbőlőlem“... Fene tudja már hol ragadt bele a fülébe, de a jelenlegi helyzetéhez nagyon ez a nóta talált. Arról vagy szó ugyanis jelenleg, hogy Pásztor Lajiból azért nem lett volna jó csillag, mert éjjel után nem feküdnék le a többi rendes csillaggal, hanem fennmaradna az égen, körbe járná a nagy eget, s úgy nézné meg, hogy „a babám“ kit szeret.

Ilyen a hűtlen szeretőjét leső, a nagy eget körbe járó boldogtalan legény sok van a csillagok között, csak kevesen látják testi szemeikkel, mert az emberek egy részének még nem jött el, a más részének már elmúlt az ideje. Ahogy a lovak a szentpáli tetőn felfelé haladtak, az aljból valóban úgy látszott, hogy a legényt egyenesen a bánatos csillagok közé viszik; de valami kicsi bajnak mégis kellett történnie, mert hirtelen lebuktak a tulsó oldalon Recsenyéd felé és leereszkedtek vele újra a súlyos sorsú, fekete földre. Székelyföldön abban az időben a Jóisten is nehezen tudta volna megmondani első tekintetre, hogy bí vagy bánat van-e több rajta. Azt se hagyták, hogy csendesen viseljük. A levesünkbe, bibliánkba, egyaránt beledugta az orrát a hatalom. A szerelemmel, úgy, ahogy még elég szabadon boldogulhattunk, csak a leányt

nem tudtuk eltartani, ha feleségül vettük. Akinek pedig még a szerelem se sikerült, mint ennek a boldogtalan Pásztor Lajinak, annak jobb volt, ha megkönnyebbült az ágya szalmája s egyenesre nyújtózott a temetőben.

A szerencsétlenül még tartotta a lelket a nóta, bár a nehéz bánattól már azt se tudta, hogy mit énekel. Az éccaka fekete pora is nehezítette testét-lelkét. A lovak is súlyosabban léptek tőle. Később is járt az idő, s az álom olyan mélyen elnyomott mindent, hogy a szekézőrgésre még az útszéli fűszál se emelte fel a fejét. A csillagok is mintha hátrább húzódtak volna az ég végtelenségébe, szemmel láthatóan kisebbedtek, egyik-másik pedig már kialvóra pislogott. Akármilyen történt azonban a nagy mindenségben, minden szegény Lajinak fájt, a szíve még inkább elfacsarodott s a nóta már-már elviselhetetlenné vált a száján. Fekete szárnya elszomorított mindent körül s még az alvók álmait is megzavarta, pedig abban az időben azzal a vékony reménységgel feküdtünk le Erdélyben, hogy hátha valami csuda történik, s valami könnyebbséget hoz a sorsunkban a másnap.

Ez a legény azonban még a másnapot se várhatta meg, mert az egyik faluban, — ha jól tudom, éppen Szentpálon — a csendőrök felriasztották a bánatból:

— Stai! Állj!

A lovak már ismerték ezt a mondást. Maguktól megállottak, hogy az őrmester bedughassa a fejét a kóber alá.

Meg is tette, de nem azért, hogy Lajinak „Egészséget s Pénzt“ kívánjon hanem hogy szó nélkül lehúzza a szekérből.

Hogy mersz magyarul énekelni?!...

Ne érjem meg a holnapot, ha nem ezt mondta!... Az efféle dolog olyan mindennapi volt abban az időben, hogy nincs is mit csudálkozni rajta.

Az őrmester úr különben is abból a fajtaból való volt, akinek hiába magyarázta volna szerencsétlen Pásztor Laji, hogy azzal ő semmit se árt a világrendnek és semmi ideiglenes hatalomnak, ha egy elkecseregelt csillag képében körbe járja a nagy eget s úgy nézi meg, hogy a babája kit szeret. Nem is lett volna ideje rá, mert mire a száját feltáthatta volna, a puska tusa kétfelől zúdult a testére:

— Adok én neked magyar nótát!...

Ebből világosan megtudta Pásztor Lajos fiatal székely legény, nem azért kell szenvednie, mert a füveket, fákát, mezőket, pihenésre eldölt fehér utat, a szép éccakát gyönyörködtette a dalával; hanem azért, mert magyarnak született, amit ő eddig természetesen és Isten rendelésének tartott egyszerű eszével. Hirtelen azonban rájött, hogy ez mégis valami más, s míg az ütések zuhogtak a fejére, maga elé meredve, szinte rádöbbenve lassan, ízinkint kimondta: MARGYAR!...

Észre sem vette, hogy az arcából lehulló vér még meg is festette a szót, csak arra bámult fel, hogy valahonnan belülről, szívéből-e, agyából-e, lelkéből-e, honnan, azt ő nem tudta, de valahonnan nagyon mélyről előntötte egész lényét valami hatalmas, édes, fénylő áram, mintha tűzárvíz lenne és felrémlett benne, hogy mi az a magyar.

A fájoan szép és különös felismeréssel annyira el volt foglalva, hogy éppen csak összerándult a nehéz ütésekre, de nem ért rá védekezni. Megvallva az igazat, nem is akart, pedig szíjjas, széles, szálas, ke-

mény legény volt, aki az öklével is meg tudta volna értetni magát, de most valami ünnepféle volt benne, amit nem akart verekedéssel megszenteltetni. Csak akkor ütötte fel dacosan a fejét, mikor az őrmester felparancsolta a szekérre és ráförmedt:

— Lehúzom a bőrödöt, ha még egyszer magyarul énekelni mersz!

Pásztor Laji nem szólt rá semmit, csak meglepetten rápillantott az őrmesterre, fejében, testében fájdalmak nyilaldostak, a távoli falu fényei és az ég csillagai reszkettek megvert szemei előtt, füleiben tompa, egyhangú bűgást érzett és időbe telt, amíg valamennyire össze bírta szedni magát. Jól ki volt készítve. Arca véres, foltos, dagadt, teste kínzott, sajgó, szemei vérmesek, zekéjén is alvadt vér, kezén sebek. Hirtelenében nem is tudná megmondani, hogy mennyi ideig verték a csendőrök, de nem is ez a fontos, hanem az a parancs, tilalom, hogy neki nem szabad többé magyarul énekelni. Egyszerű, szerelmes és szegény falusi legény volt Pásztor Laji, azt is tudta, látta, hogy az életével játszik, de azzal is tisztában volt, hogy gaz árulás volna önmaga s a magyarok ellen, ha ő most az őrmesternek szót fogadna. Csak azért is kitátotta dagadt száját, ahogy tudta és farkasszemet nézve a csendőrökkel, tele tudóval kizengte magából:

„Nem jó csillag lett volna énbőlőlem...”

Az őrmester puskát fogott rá. A szemébe volt írva, hogy kavargó dühében ráló, ha a legény nem engedelmeskedik a parancsnak. Mindenki érezte, hogy az élet-halál pillanatai ezek és a legénytől függ minden. Az égen futó hold sietve bujt elő egy égen feledkezett felhőske mögül és megvilágította az úton álló szekeret. Pásztor Laji székely legény ekkor még jobban kiegyenesedett, egész alakját, képét afféle szent kábulat öntötte el és boldogan elmosolyodva, csak azért is kiénekelte a nóta második sorát:

„Éjfél után fennmaradnék az égen...”

Az őrmester keze megrándult s a lövés eldőrdült. A legény hátrahanyatlott, a lovak a szekérrel ijedten megugrottak, de ismét lépésre fogták, mintha tudnák, hogy súlyosan sebesült gazdájuk és Isten után apjuk a lelkét készül kiadni.

A csendőrök is vigyázzba merevedtek s az őrmester tétován a karjával megtörülte a hideg homlokát és felcsattant benne a szörnyű kérdés: „Mi csináltál, moi Joane?...” A próbacsendőr sűrű görög keresztet hányt magára és hirtelen a föld is mintha ellankadt volna. Bizonyos, hogy egyszerre majdnem kibírhatatlan csend borult a lövés után az egész természetre és ebben a csendben kínosan és olyan kietlenül, hogy még az ég is belerázkodott, felhangzott a haldokló legény ajkáról a nóta folytatása:

„Éjfél után körbe járnám a nagy eget...”

A lovak esett fővel, szinte zajtalanul továbbandukoltak az úton, s mielőtt befordultak volna a fehér kanyarulatba, messziről, nagyon messziről, mintha már a másvilágról hallszának, felhangzott a befejező sor is:

„...S úgy nézném meg, hogy a babám kit szeret...”

Az éccaka egyet sóhajtott, aztán elcsendesedett minden...

*

Mondom, ez az egész história a régi világban történt. Lehet annak ide-oda már tizenöt esztendeje is. Annakidején titokban sokat szörnyülködöttünk és keseregtünk rajta, de a Pásztor Lajos temetése után egyéb bajaink között bizony megfeledkeztünk róla. A szeretője, a Huszár Agnis sorsát se tartottam számon. Most se ástam volna elő az egész ügyet, ha a minap a falu-gyűlés után, mikor elhatároztuk, hogy végre mi is felállítjuk a hősi halottak emlékét, — maga Huszár Agnis bé nem óvakodik hozzám, s azt nem mondja szemérmesen, szemlesütve, hogy: „Nagy kéresem volna, tekintetes úr!”

— Ki vele, Agnis! Mi az?

— Csak annyi, — bátorkodik a kissé már ütődött vénleány — hogy ha már összeírják a hősöket, ne feledjék ki a szegény boldogult Pásztor Laji nevét se.

— A Pásztor Lajit? — lepődöm meg, mert hirtelen eszembe jut, hogy erre nincs törvényes lehetőség. A kisebbségi sors hősi halottairól még nem történt intézkedés. Ezt azonban nem mondhatom meg ennek a leánynak. Azt ölném meg benne, amiért a szeretője meghalt. Mintha mégis sejtene valamit ez a leány, elmenőben nagyon komolyan figyelmeztet:

—... Mert ha valaki, ő igazán megérdemli, hogy arra a kőre felkerüljön a neve!...

Mintha az ő szíve nem érne többet a kőnél...

Mintha...

*

Tisztelt Ház!

...Olyan javaslatot kérek a miniszter úrtól, amely lehetővé teszi, hogy a Pásztor Lajos nevét felírhasuk „arra a kőre...”

Mi van a síron túl?

Irta: Dr. Vass Vince.

Az élet leggyötrőbb kérdése a halál. Minél előbbre megyünk az élet útján, annál inkább elénk áll ez a kérdés. Amint telnek az évek, egyszer csak arra leszünk kénytelenek gondolni, hogy eljön az óra, amikor majd szereteteink könnyeiket elfojtva suttogva beszélnek a betegágyunk mellett, körülölel minket a halál hidegsége, valami különös veríték gyöngyözik a homlokunkon, az orvos a szívünk fölé hajlik és komor tekintetéből azt olvassuk ki, hogy itt a vég. Elsötétül előttünk a világ és vége lesz mindennek. Vajjon csakugyan vége lesz-e?

De még ennél is fájdalmasabban fogja meg szívünket ez a kérdés akkor, amikor körülöttünk arat a halál. Ott állunk valakinek a halálos ágyánál, aki kedves volt nekünk... Rövid hír érkezik hozzánk zöld táborig lapon egy mosolygó fiatal életéről, aki mindenünk volt... Több ezer méter magasságból bomba hull alá és darabokra tép drága szép életeteket... A temetőbe kísérik valakit, akivel össze volt nőve az életünk... Belénk hasít a fájdalom. Mintha valami kegyetlen kéz a szívünket szakítaná ki a keblünkéből. Visszontlátjuk-e őt, a szülőt, a hitvest, a gyermeket, a testvért?

A temető kapujában ez a hír fogad: „Feltámadunk!”

A megnyílt sír fölött, ahova porladozó csontok mellé új koporsó ereszkedik alá, a lelkipásztor ezt hirdeti: „A lélek él, találkozunk!”

Képzületünk szárnyra kel. Ezer és ezer gondolat, sok tarka kép kergeti egymást: mi van a síron túl? Hallunk valamit a szellemidézésről is: hátha? Azután azt mondják családott lelkek: ostoba társasjáték ez a szellemtelen szellemidézés.

Mi van a síron túl?

A kétség közel férkőzik a leghívőbb lélekhez is. Elvégre mindaz, amit mi az életről tudunk, össze van kötve anyagi testtel, alakkal, formával. Mi lesz, ha ez megsemmisül? Még a legnyomorultabb élet is, amin igazán nincs semmi siratni való, lenni akar. A halál nem azt jelenti-e, hogy nem leszünk? És ha ezt jelenti, akkor miért élünk? Van-e egyáltalán értelme ennek a mulandó életnek? És miért úgy élünk, ahogy élünk? Miért akarunk mi, halandó emberek, mindenáron föléje kerekedni a világnak? Miért akarunk uralkodni rajta? Miért igyekszünk többek lenni nála? Miért nem akarunk összekeveredni a hulló csillagokkal és a sárgult falevelekkel? Miért hajt minket a gondolkodás fölfelé, örök igazságok keresése útján? Miért törekszünk mély és tiszta érzésekre? Miért akarjuk a jót? Erdemes-e jónak lenni, a lelkiismeret szavára hallgatni? Hiszen ebben a világban nincs becsülete a jónak. És azután? Vajjon van-e azután? Erdemes-e hinni Istenben, követni Krisztust, belekóstolni egy magasabbrendű életbe, ha egykor úgyis porrá leszünk? Igaz, szép élet a keresztyén élet, de nem rettentő komédia-e az egész, ha sorsunk a halál és a koporsó? Mit gondoljunk arról az Istenről, aki arra hajt minket, hogy engedelmessédjünk neki, azután engedi, hogy a halál elnyeljen minket? Erdemes volna-e olyan Istenben hinni, aki fölfelé vezet minket s azután egyszer csak alátaszít a mélybe?

Nem, nem! Mi lenni akarunk. Ha kételkedünk is néha abban, hogy leszünk, mégse tudunk mást tenni: lenni akarunk. Ha földön csúszó férgek vagyunk is: az égre nézünk. Ha megkötöz is minket a világ: lelkünk szárnyra kel és fölfelé repül. Nem vakerők vagyunk, nem tudattalan dolgok... Hivatás áll előttünk, feladataink vannak, végtelen lehetőségeink. Miért, ha a halállal mindennek vége?

Ez a kételkedéssel viaskodó, sírok fenekére könyves szemekkel tekintő ember a lelke fenekén mindig hitt a halál utáni életben. Még akkor is, amikor így kiáltott fel: hiábavalóság, minden hiábavalóság! Az emberiség történetében nem lehet találni olyan népet, amelyik ne hordozta volna magában azt a meggyőződést, hogy valaminő élet van a halál után. A vallástörténelem nem ismer olyan vallást, amelyik ne beszélt volna erről. Akármilyen naív formában gondolta is el az ember ezt az életet, az bizonyos, hogy nem tudott élni ez elgondolás nélkül. Hitt abban, hogy lelkiismeretének igényei és törekvései ott túl megvalósuláshoz érkeznek el. Csak azok az emberek igyekeztek kitépni lelkükből a halál utáni élet gondolatát, akik félték az igazságszolgáltatástól, amivel a halál utáni életet a hit egybekapcsolta. Szabadulni igyekeztek attól a sejteltől, hogy a halál után történik velük valami.

Mi van a síron túl?

Erre a kérdésre keresgetjük a feleletet ezzel a most meginduló cikksorozatunkkal. A következő kérdésekkel szeretnénk foglalkozni: Test és lélek. — Halhatatlan-e a lélek? — A személyiség örök élete. — Milyen az örökélet? — Mennysország és pokol? — A szellemidézés. — Lehetséges-e a szellemidézés? — A feltámadás. — Az ítélet. — Krisztus visszajövele. Ha olvasóink óhajtják, ezt a tervezetet ki is bővíthetjük. Ezekről a kérdésekről sok ember elmondta már vélekedését, sejtelmeit vagy látomásait. Mi azon az állásponton vagyunk, hogy egyedül Isten az, aki ezen a téren valami biztosat mondhat nekünk. Ezért a szentírás útmutatását követjük még akkor is, ha annak tanítása ellenkezik a közfelfogással. Emberi képzetnek vagy elgondolásnak csak ezen a kereten belül engedünk helyet. Tisztában vagyunk azonban azzal, hogy a szentírás nem mindenre felel, amire mi kíváncsiak vagyunk. Isten bölcsessége e földi élet előtt csak néhány ablakot nyitott ki az örökkévalóság felé. Ezeket az ablakokat is csak fokozatosan tárta fel. Kinek-kinek akkora látást adott, amekkorát hite elhordozhatott. Ezért nem egyrétegű a szentírás tanítása se, hanem a hit mértékéhez szabott. Még ugyanazon lélek gondolatvilágában is fejlődést tapasztalhatunk, mint pl. Pál apostolnál. Isten nevelő munkájához hozzátartozik, hogy a titkok meglátására érni kell a léleknek. Ez a szempont uralkodik ezen a cikksorozaton is. Isten vezető kezét megfogva igyekszünk mindig előbbre jutni addig, ameddig az Ő jótetszése enged minket eljutni. A bezárt kapukon nem döngetünk. Ez úgyis hiábavaló erőfeszítés volna. De meg akarjuk közelíteni mindazt, amit a megnyílt ablakon át hitünk szemével megpillanthatunk a Szentírásban.

(Református Élet).

FONTOS HIREK:

1. A Zsoltároskert ez évi júniusi számába ismertett **Makai-féle kályha** felalálójának pontos címe: **Makai Pál ny. Máv főraktárnok, Nagyvárad, Petőfi-u. 27.** A Makai-féle kályhák külső fala fekete vaslemezről készül, mely jelenleg 0 7—2 mm. vastagságú kivitelen zárólva van s ezért a kályha megrendeléseknek teljesítése egyelőre alig lehetséges. Makai úr a megrendelőktől szíves türelmet kér addig, amíg a kályhák előállításához szükséges anyaggal rendelkezni fog. Erről az érdeklődőket a Zsoltároskert útján is tájékoztatni fogja.

2. A **Vidéki Szegény Gyermekek és Árvák Hidelvei Otthona** ez évben is megnyitotta kapuit az Imre király-út 17 sz. alatt bérelt házában az arra reászoruló gyermekek előtt. Felvétel iránt Kolozsvár, Horthy-út 53. sz. alatt lehet érdeklődni. Az Otthonnak nagy szüksége van kruplira, káposztára, paszulyra. Olvasóink szeretetadományát az említett címre: Horthy-út 53. sz. kérjük.

3. **Kolozsvár-Hidlevén a Vas-utca 13. sz. ház lesz a Vidéki Szegény Gyermekek és Árvák végleges otthona, ha te is fogsz adakozni e célra. Legalább 380 olyan emberre van szükség, aki, ahogy tudja, 100—100 Pengő adományával támogatni fogja e fontos ügyet. Segíteni kevesebb összeggel is lehet!**

Légy ott Te is segítőink között!